

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 listopada 2017 r.

Pozycja 226

POSTANOWIENIE

z dnia 11 października 2017 r.

Sygn. akt Ts 236/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja – przewodniczący i sprawozdawca

Michał Warciński

Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej K.J.,

po s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 16 listopada 2016 r. (data nadania) K.J. (dalej: skarżąca) wystąpiła o zbadanie zgodności art. 845 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: k.p.c.) z art. 2, art. 21 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 46 oraz art. 64 ust. 2 i 3 Konstytucji.

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2017 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 8 maja 2017 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Powodem takiego rozstrzygnięcia było, po pierwsze, stwierdzenie, że tylko art. 845 § 2 k.p.c. zdanie pierwsze był podstawą wydanego w sprawie skarżącej ostatecznego orzeczenia. Po drugie, Trybunał uznał, że skarżąca nie uprawdopodobniła, aby w jej sprawie doszło do naruszenia konstytucyjnych praw, które wymieniła w skardze, ponieważ nie podjęła właściwych czynności zmierzających do ich ochrony, w szczególności do wykazania w trakcie postępowania przed sądem, że zajęte w toku egzekucji ruchomości należały do niej i w związku z tym powinny być zwolnione spod zajęcia.

Na postanowienie z 20 kwietnia 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej skarżąca złożyła – w ustawowym terminie – zażalenie, w którym zaskarżyła to rozstrzygnięcie w całości oraz wniosła o jego uchylenie i nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Skarżąca zarzuciła, że skarga konstytucyjna nie jest oczywiście bezzasadna. W opinii skarżącej uprawnienie do wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego nie wyłącza możliwości żądania zwolnienia rzeczy od egzekucji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed 3 stycznia 2017 r., tj. dniem wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy u.o.t.p. TK.

W myśl art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w zw. z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Trybunał trafnie uznał w zakwestionowanym postanowieniu, że zarzut skarżącej odnosił się wyłącznie do zdania pierwszego art. 845 § 2 k.p.c. W tym zakresie zażalenie nie podważa ustalenia, zgodnie z którym art. 845 § 2 k.p.c. zdanie drugie nie został objęty skarga konstytucyjną.

Trybunał przypominał też, że na podstawie art. 339 i art. 341 zdanie pierwsze k.c. posiadacz samoistny to taki, który włada rzeczą jak właściciel, zatem domniemywa się, iż dłużnik władający ruchomościami jest ich właścicielem. Jest to domniemanie wzruszalne, lecz aby je wzruszyć, należy zainicjować postępowanie przeciwegzekucyjne (tu: ekscydencyjne wynikające z art. 841 § 1 k.p.c.). Sama skarżąca w zażaleniu przyznaje, że mogła „dochodzić swoich praw w trybie powództwa o zwolnienie spod egzekucji. Trybunał Konstytucyjny w sposób oczywisty ma w tym zakresie rację (...)”.

Nietrafny jest zarzut skarżącej dotyczący rzekomego utożsamiania przez Trybunał środków prawnych przewidzianych w art. 840 i nast. oraz art. 845 k.p.c. Słusznie bowiem Trybunał stwierdził, że skarżąca nie uprawdopodobniła, aby w jej sprawie doszło do naruszenia konstytucyjnych praw, skoro nie podjęła właściwych czynności zmierzających do ich ochrony. W szczególności nie spróbowała wykazać w trakcie postępowania przed sądem, że zajęte w toku egzekucji ruchomości należały nie do dłużnika, ale do niej i w związku z tym powinny być zwolnione spod zajęcia. Konkludując, należy przypomnieć, że skarga konstytucyjna nie jest środkiem służącym sanowaniu zaniedbań powstałych w postępowaniu przed sądami powszechnymi.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że wniesione zażalenie nie podważa podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, dlatego, zgodnie z art. 65 ust. 8 u.o.t.p. TK, postanawia jak w sentencji.